

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'UNGLA DEL REI DELS DRAGONS

(conte xinès)

(Continuació)

Dibuixos per D'IVORI

— A veure; quines són aquestes coses que tu saps? — exclamà el Mandari. — Jade Pur parlà sense respirar: — A la muntanya dels immortals, on vaig a collir herbes precioses, he pujat distreta més amunt de l'acostumat. He vist dos homes com dos

genis que miraven una alta pedra com d'ambre. L'un era vell, l'altre, en la força de la vida. — Es ben bé aquí — va dir el vell. — Es aquesta la pedra caiguda del cel. — Picaren amb la mà i la pedra prengué la forma d'un home més gran que els altres: — T'hem desvetllat per complir una missió

important. Escolta bé: Ja fa molts segles, el Rei dels Dragons pujant de l'abim, es trenca i perdé una de les seves ungles. Aquesta quedà en poder del tresor del Fill del Cel i el dragó mai més ha pogut tenir-la. Però avui aquesta unglà sortirà del Tresor. L'Emperador l'envia

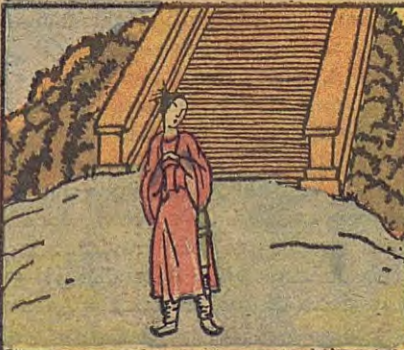
a una de les seves províncies, on la gent gemega per falta de pluja, perquè obtinguin aital benefici. El Rei dels Dragons us recompensarà si podeu agafar i donar-li l'ungla. L'Emperador l'ha confiada al fill del Mandari de To-Kiang, amb amenaça

de mort si no sabia conduir-la a lloc i retornar-la al tresor. Fàcil et serà de robar la reliquia al missatger. L'home tornà pedra, es llençà muntanya avall i desaparegué per la planúria. El vell digué aleshores: Aquest jove no sabrà defensar la reliquia.

A més, ell ignora que per dur-la bé a lloc, té d'anar guiat per una noia pura i que posseeixi un bocinet de la pedra-viva. De sobte, s'evaporaren i jo, il·luminada pel Cel vàregui collir un bocinet de la dita pedra i vàregui davallar la muntanya, corrent. Jo us prego d'enviar-me vers vostre fill

per salvar-lo. — El Mandari s'amanyagava la barba i sonreïa d'aire incrèdul. — He escoltat la teva història, però em sembla que tu l'has somniat. Torna a casa teva, petita, i no t'amoïnïs pas. El meu fill no està pas en perill.

Al moment que Jade Pur sortia tota trista del palau, hi arribava un missatger. No era encara molt lluny, quan sentí passos que s'apropaven i ben aviat, transportada a coll per un criat, es trobà altra vegada en presència de Mandari. — O, noia, noia

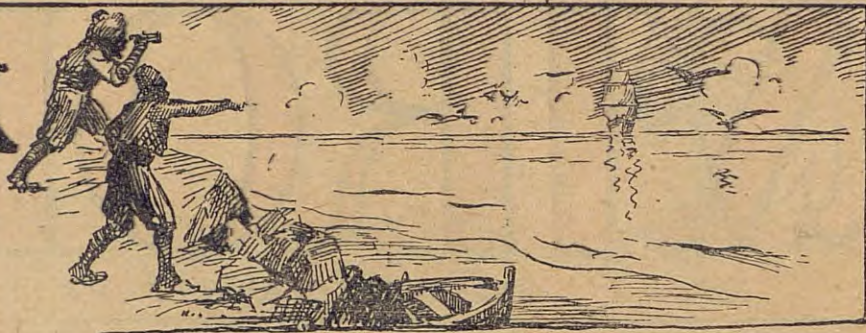

— digué, suplicant, — un missatger de Cedre d'Or em diu ésser cert tot ço que tu m'has dit. Què més saps? On és ara el meu fill? — Jade Pur consultà la pedra-viva, se la posà al costat de l'orella, i escoltà: — És a 200 llegües d'ací, en territori de To-Kiang, encara.

(Continuarà)

SILEX

NOVEL·LA D'AVENTURES

Dibuixos de BECQUER

I

La deixa tràgica

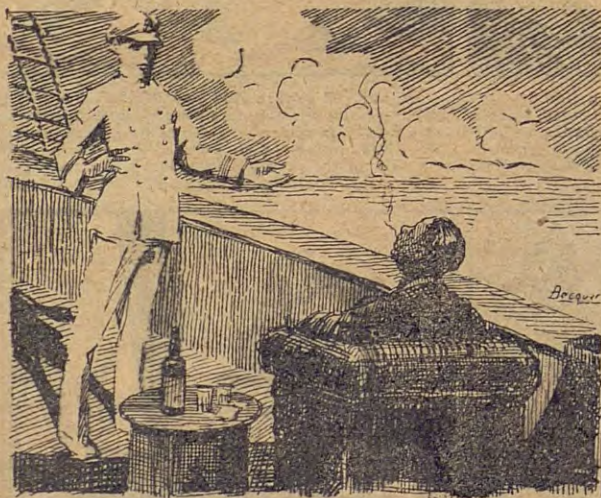
Una conversa interessant

— Sigui'm franc, amic Silex: ¿com un jove del tremp de vostè, més aviat casolà, gosa a plantar cara a Nazim-Ali, a qui en debades han volgut caçar els llops de mar de la marina anglesa? — inquirí, fortament encuriós, el marquès de Ràvena, mentre s'aclofava entre els braços encoixinats del silló i llençava una glopada de fum tèrbol que surava cel amunt.

— Ai, amic meu! — féu, somrient, el capità Silex, de bell nou encarregat del comanament de la «Lluerna». — Es una vella història que li cal conèixer, car no fóra just que emprés la seva companyia i el seu valuós ajut econòmic, sense assabentar-lo degudament del cas.

— Es que no li cal dir-me més del que va dir-me... «Me interessen vostè i la «Lluerna». — I capità és ja del meu vaixell, i aquí em té a les seves ordres.

— Es certa la seva confiança, i jo li estimo en ço que val.. Però com que no es tracta d'un senzill passeig marítim, sinó d'una empresa arriscadíssima contra el corsari més resolt que per les mars navega, sàpiga que jo tinc un compte pendent amb Nazim-Ali. Gairebé diria un deute sagrat. I crec arribada l'hora de liquidar, que a «comptes vells baralles noves». Ara bé: jo conec el gust que vostè troba en les empreses difícils; jo sé com va batre's vostè en la gran guerra,

més portat pel seu esperit d'aventura, que per obligació material, i he pensat que vostè era l'home que em convenia.

— Ha fet bé; així com així, m'avorria. Tres mesades sense un duel, ni un escàndol, ni una trinquetada dura, són per mí com tres mesos de mort... Necessito els plats forts per a mantenir els meus nervis — i el meu estómac — en bon estat.

A Roma, voltat de comoditats i de pau, tot m'és malaltia: la dispèpsia en rosega les entranyes a tothora, les digestions em són pesades... Hi estic massa bé en la gran ciutat cristiana. De totes maneres — i no prengui les meves paraules com un ombra sisquera de refús, — vol dir que la «Lluerna» pot fer-hi un bon paper en aquesta caça del corsari que vostè

projecta? Nazim-Ali s'ha rigut dels creuers lleugers de la Gran Bretanya.

— Certament... Però vostè oblida que els marins anglesos perseguien d'ofici al corsari, mentre que jo vull entaular amb ell una guerra a mort. Demés, la «Lluerna», amb els seus motors Diesel, els seus dos canons de bronze, la seva cuirassa resistent i les seves meravelloses condicions marineres, és una nau que per a funcions de policia de mar no té pas preu. Oblida vostè que els plànols de la «Lluerna» són meus?

— No; i tampoc ob'ido que meresquereñ grans alabances dels enginyers de les Dreçanes angleses on fou bastida la nau...

En Silex refugí, discretament, l'elogi:

— Recordi que amb els seus canonets tan xics, fou esventrat el «Sicília» amb foc a bord i càrrega de dinamita. Ells salvaren Gènova d'un greu perill.

— Veritat... Veritat...

— No nego que la meua empresa, sense el secret motor que l'acciona, cauria en el rengle de les aventures descabellades, car Nazim-Ali és fort, valent, astut, té un bon servei d'espies i viu sempre amatent. Coneix tots els indrets del mar i totes les tasques de la terra. Ningú com ell sap enfilar la punteria d'un canó, ni trobar el punt flac d'una carcassa. Disposa de gent lleial, avesada a l'abordatge i que sap com esberlar un creuer i migpartir una nau. No aspiro, doncs, a un viatge de plaer, sinó a complir una deixa tràgica...

— Fet, fet... Jo faig un de la partida... A condició de que quan menys, em contí quelcom d'aquesta «deixa tràgica» a què vostè ha aludit.

(Continuarà)

EL MATXO CEC

Dibuixos d'en CORNET

per APELES MESTRES

A contar-m'ho un gitano més viu que una mustela, que jo havia tingut per model anys enrrera.

— Jo tenia un matxo — va dir-me — que... malaguanyada bèstia, encara el ploro. Ai, mareta, i que me n'havia fet guanyar de diners! Res, amb aquell matxo era com si tingués una vinya. Bona estampa, fort, de pèl relluent, treballador; una perla! No tenia més que una tara: era cec de naixença, i aquesta tara era la que a mi em feia una rendeta que per vostè la voldria!

— No entenc que un matxo cec pogués tenir tan mèrit.

— Doncs ja veurà si en tenia. Quan li dic que encara el ploro!... Me n'anava a mercat amb el matxo. En veure'l tan ben plantat no hi havia qui no se me n' enamorés.

— Quan en vols, païet, d'aquest matxo?

— Quatrecentos duros.

— Són molts diners.

— No us en treuré una malla. Ja us el podeu mirar bé, i si en tota la fira trebeu una bèstia com aquesta, em deixo tallar el coll en rodó.

El comprador se'l mirava per la dreta, per l'esquerra, per dalt i per baix, i encara que feia l'orni jo veia bé que li tenia robat el cor i que no se'l deixaria escapar així com així. Després de fer el desmenjat i de regatejar, es treia la bossa i deia: Me'l quedo...

— Fet?

— Fet.

— Doncs tracte és tracte, vinguen els quatrecentos duros i aquí teniu el matxo. Ja us podeu ben alabar de que us endueu la millor peça de la fira.

Al cap de pocs dies em compareixia el pagès amb el matxo. — Ja he fet sort! — pensava jo.

— Saps, païet, que em vas ben afaitar? — em deia, fent una cara de tres deus.

— Jo? ai, mareta! No m'ho digueu ni en broma això. El païet no ha enganyat mai a ningú.

— Al que mai t'ha vist ni conegut potser no, però a mi vas endossar-me un mort.

— Com s'entén.

— Tal com sona; aquest matxo no em serveix: és cec com un pa sense ulls.

— Ah, fillet, vós no vàreu preguntar-m'ho si era cec o no.

— Però tu podies haver-m'ho dit.

— Bé us en haveu adonat ara; doncs també podíeu haver-vos-en adonat abans de comprar-lo. Ara ja és tard; tracte és tracte.

— Home... és clar que sí; però com que la bèstia no em serveix voldria desfer-me'n. Bé podries comprar-me'l tu.

— Pxé... què voleu que us diga!... Perquè sou vós...

— Encara que fos perdent-hi alguna cosa.

— Si tan baratet me'l donàveu!...

— Bé, acabem, per quant me'l pendries.

— Ara com ara... estic malament de bossa... però vaja, per fer-vos content, vos en donaria trescents duros.

— Ai lladre! i tindries vergonya!

— Res, no hem dit res. Adéu-siau.

— Espera't, home, no vagis tan cremat. Potser parlant acabarem per entendre'ns.

I tant si acabàvem per entendre'ns! Al capdavant el pagès em donava el matxet per trescents vint duros, lo que vol dir que jo m'hi ficava nets vuitanta dures a la butxaca.

I això ho feia en una fira i una altra i una altra, i el negoci no m'errava mai. Ja ho veu si era una vinya i si tinc motiu per plorar-lo!

— I doncs — vaig preguntar — a l'últim se us devia morir.

— No, ca, pitjor que això — va respondre el gitano, brandant el cap amb tristesa. — Un dia el vaig vendre com tantes altres vegades, pensant en veure'l marxar: tu tornaràs!

Però passaven dies i més dies i per primera vegada el matxo no tornava. — Què dimontri! — pensava jo — això no és de bon ésser!

Al cap de cosa d'un mes, veient que aquells vuitanta o cent duros de ganga no venien, tot fent el manyo manyo, vaig deixar-me caure a ca'l pagès que me l'havia comprat.

Vàrem parlar de si feia fred o feia calor, de si les cols i les xiribies... I a tot això ni una paraula del matxo. A la fi, no podent aguantar-me més, li encaro aquesta:

— I doncs, i el matxet que vàreu comprar-me? Quina bona pella, fa? Deveu estar-ne ben content!

— Molt, vaig fer bona compra. Vaig pagar-lo car, però no em dol. Em fa la feina de dos.

Jo no hi veia de cap ull i començava a donar-me per perdut.

— I escolteu, vaig dir de cop — i no heu reparat si flaqueja un xic de la vista?

— I ca, home, ca! què té de flaquejar! Si és més cego que una finestra aparedada!... Però com jo el necessitava per voltar la sínia... encara m'estalvia de posar-li ulleres!

¡Ai mareta! Quan vaig sentir això, va venir del gruix d'un paper de fumar el que no em posés a plorar com un nen de mames!

★ APELES MESTRES ★ NITS DE LLEGENDA ★

Nit de Reis

I

l'hivern havia sigut cru, podia ben dir-se que aquella nit — precisament la nit de l'Epifania — era la més crua de tot l'hivern.

A l'entrada del bosc la rònega cabana del pobre boscatel, colgada sota una feixuga capa de neu, semblava fer forces de flaqueza per aixecar la primparada xemeneia que fumava penosament a través

dels borrallons de neu que s'empenyien amb insistència.

A la vora del foc, el boscatel i la seva dona contemplaven amb ulls ensomniats la caldera on se coïen amb un murmur de malhumor les farinetes que devien constituir llur magre sopar.

El fred, que es filtrava per totes les esclertes, i els llastimosos udols de la tramuntana, que fuetjava els arbres i feia tremolar la cabana, entristien encara més els tristos pensaments d'aquells dos infeliços.

De sobte va rompre el silenci que regnava dins de la ca-

baña — silenci més de tomba que de casa habitada — un truc donat amb força a la porta, seguit d'una veu que deia:

— Ave Maria Puríssima! Obriu per l'amor de Déu!

Qui podia trucar tan a deshora?... El boscatel i la seva dona van mirar-se sobresaltats.

— Que Déu l'ampari — botzinà la dona. — Ben segur que és algun malfactor que no deu dur molt bones intencions.

— Ben beneit tindria d'ésser per venir a trucar a la porta d'uns miserables com nosaltres. Més de creure és que siga un pobre o bé algun vianant que s'haurà perdut pel bosc. Pecat seria no donar-li soplugu en una nit com aquesta.

I aixecant-se es dirigí a la porta, que va obrir no sens un cert recel.

II

Verge Santa! Un, dos, tres personatges ricament vestits de vellut i seda de magnífics colors, i cenyides llurs testes per sengles corones d'or, penetraren en la cabana tot bufant-se els dits i picant de peus.

— Santa nit, bona gent! — cridà amb jovial cordialitat el més barbut dels tres Reis. — A veure si ens deixeu escalfar en aquest foquet i ens doneu un mos de qualsevol cosa que ens escalfi el ventrell. Venim gelats de mans i de peus i espetegant de dents. Vaja una nit per anar pel món.

I asseient-se amb exquisida franquesa en el greixós escó, estirà les cames fins a ficar materialment els peus en el caliu i es fregà les mans amb complaença.

Els seus dos companys — un vellet campetxano i un negre que cada vegada que reia mostrava dues rengleres de dents més blanques que la mateixa neu, imitaren el seu exemple.

El boscatel i la seva dona es fregaven els ulls per assegurar-se de que els tenien ben oberts, dubtant si somniaven o estaven desperts, i llurs mirades atúides anaven de l'un a l'altre i de llurs hostes a la caldera de les farinetes.

— Senyors Reis, o lo que sigueu — barbotejà a la fi el bon home — gran honra és per nosaltres tenir... l'honra d'hostatjar-vos; però som tan pobres, que sols podem oferir-vos un mal plat de farinetes i encara poques, perquè lo que es cou per dos no pot fer gran ventre a tres.

— Ah, ah! farinetes, dieu? Vinguen les farinetes, doncs, que aposto a que han d'ésser un menjar riquíssim — exclamà rient el Rei barbut. I girant-se als seus companys, preguntà: — T'agraden les farinetes, Gaspar?

— No n'he tastades en ma vida.

— I tu, Baltasar?

— No sé què cosa són.

— Jo tampoc; però ara ho sabrem, i no dubto que serà cosa de llepar-se'n els dits.

I en sengles plats negres i escantellats devoraren els tres Reis llurs respectives i mesquinetes racions, desfent-se en elogis i felicitant calurosament, entre cullerada i cullerada, a tan bona cuinera.

— No us burleu d'uns pobrets, senyors — digué aquesta — que pobres som i de solemnitat, però cregueu que a bons sentiments no hi ha cristià que ens guanyi; perquè jo us juro que si en lloc d'ésser uns miserables boscaters com som, fóssim uns hisendats, no serien farinetes lo que us dariem, serien perdius i llebres, i capons i faisans.

Els Reis donaven mostres d'escoltar molt complacuts tan bones raons, encoratjant amb això el boscatèr, que afegí:

— I no us figureu que això ho diem per les vostres senyories, que com a Reis que sou us ho mereixeu tot, sinó per qualsevol altre hoste, fos qui fos, que truqués a la nostra porta, que si fóssim rics no hi hauria qui conegués la misèria ni de visita, en cent llegües a la rodona. I doncs, per què la voldria jo la riquesa si no havia d'ésser per compartir-la amb els demés, vestir els despullats, donar menjar als que patissin gana, i socórrer els desvalguts, i assistir, en fi, tota mena de necessitats i misèries?

— Et felicito pels bons sentiments que demostres i que t'enalteixen als nostres ulls. Tens un cor d'àngel!, i

Nostre Senyor, que té molt en compte les bones intencions, sabrà recompensar les vostres com se mereixen... Però, aixequem-nos, companys! Es hora de que reprenguem el nostre camí si volem arribar *allà dalt* abans no es faci dia.

— No obstant — objectà bondadosament el més vellet dels tres Reis — no estaria bé que ens en anéssim sense pagar d'una manera o altra a aquesta bona gent el cordial acolliment que ens han dispensat.

— Es cert, no hi pensava. Portes alguna cosa, Gaspar?

— Ni una punta d'agulla.

— I tu, Baltasar?

— Ni així.

— Ni jo; però, què diantre!...

I dirigint-se a la porta, cridà: — Efraïm!

El que semblava capataç de tot el servei, que s'havia quedat a fora guardant camells, cavalls, mules i pollins, aparegué al llindar de la porta.

— Bé deu haver quedat alguna cosa?

— No-res, senyor. Hem fet curt com tots els anys. Com de costum, encara ens han faltat joguines pels nens pobres.

— Mira bé, Efraïm, mira bé: Recorda lo que digué el Mestre: «Busca i trobaràs».

El majordom va retirar-se tornant, al cap d'alguna estona portant a la mà un objecte que ni s'atrevia a presentar.

— A força de buscar no he pogut trobar res més que això al fons d'una caixa: un flabiol i encara esquerdat.

— Tant se val. Té, Silvestre, pren aquest flabiol — i l'ofereix al boscatèr, que no pogué dissimular una ganyota de despit.

— Gràcies, senyor, però no tinc quitxalla.

— No hi fa res, pren-lo.

— Què voleu que en faci? Ni jo sé tocar el flabiol, ni que en saviués m'aprofitaria de res; perquè cregueu que quan

m'he escarrassat estellant des de que clareja fins que es fa fosc, el cos em demana més jeure que no pas fer musical!

— Pren-lo, torno a dir-te, i no sigas tossut.

— Es que... no voldria que us ofenguéssiu, però...

— Escolta amb atenció lo que vaig a dir-te. Cada vegada que sonis aquest flabiol veuràs complir-se lo que desitgis. Però això sí, dec advertir-te una cosa que cal que tinguis ben present: sona'l amb moderació, sents?

— Amb molta moderació — afegí misteriosament el Rei vellet.

— Amb moltíssima moderació! — recalca el Rei negre.

— Perquè — afegí amb to solemniat el Rei barbut — la musica en excés pot malmetre els bons sentiments. Adéusiau.

III

Feia ja bella estona que els reials hostes havien sortit de la cofurna del boscatèr, i aquest continuava encara fet una estàtua de pedra, amb el flabiol a la mà. La seva dona, la primera en recobrar-se de la sorpresa, se li acostà, preguntant-li:

— Què és lo que penses, Silvestre?

— Que aqueixos farsants, després d'engolir-se el nostre sopar, s'han burlat de nosaltres.

— Qui sap!

— I que em vénen ganes de tirar al foc aquest fòtil.

— Per què havien de burlar-se d'uns pobrissons que tan generosament han compartit amb ells tota llur pobresa?

— Perquè així és el món i així són els homes.

— Oh, però els Reis...

— Que per ventura no són uns homes com els altres?

— No siguis tan malpensat... No has sentit lo que t'ha dit aquell més barbut? Que cada cop que sonis aquest flabiol veuràs complir-se lo que desitgis. Per què no ho proves, doncs?

— Sembla mentida que a la teva edat siguis tan lairona. I tu t'ho has cregut això?

— I si fos veritat?... Veiam: no et vindria bé, ara... un pollastre rostit, anem a dir? Alça, home, no siguis tossut; desitja i bufa.

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA

EL TROS DE COTÓ FLUIX (Joc d'infants)

Aquest joc és molt senzill. Els jugadors s'asseuen formant rodona bastant units els uns amb els altres; un d'ells, agafa un xic de cotó fluix i el llença enlaire al mig de la rodona i bufa per dirigir-lo a qualsevol company. El jugador a qui es dirigeix el cotó fluix, bufa tot seguit per engegar-lo a un altre costat car aquell sobre del qual caigués o el deixés caure a terra pagaria penyora. Cal advertir que no s'han de fer servir les mans, ni apartar el cos per a evitar que us caigui a sobre sinó únicament bufar.

Resulta molt divertit veure deu o dotze nois tots bufant a l'hora per a enviar-se mútuament la bolva de cotó fluix. Lo que passa molt sovint, és que com que no es pot riure i bufar a l'ensens, el cotó fluix es posa a la boca d'algu dels que juguen i aquest fet excita la hilaritat dels demés companys que s'apressuren a fer-li pagar penyora.

ENDEVINALLA

L'OBREGAT BESOS

Tenint en compte aquest dibuix, cal trobar el nom de dos pobles de Catalunya.

PERQUE EL PAPER SECANT XUCLA LA TINTA

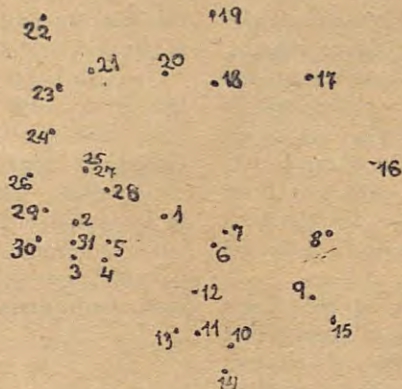
Un principi ordinari indica que un líquid cerca sempre de conservar o retreure el seu nivell normal.

Una excepció, però, es produeix amb els vasos capilars en els quals el líquid té sempre tendència a elevar-se.

El paper secant, és fet de tal manera que conté milions de forats infinitament petits que s'assemblen als vasos capilars.

Quan la tinta es troba en contacte amb el paper es posa dins d'aquests foradets. El fet de que el secant no xucli més, significa que tots aquests petits foradets són ja curullts de líquid.

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

SERENITAT

El general Pellisier, comandant en cap dels «zuavos», en la guerra de Crimea s'indignà de tal manera contra un oficial, que, sens poder contenir-se, li donà una fuetada. L'oficial, fora de si davant de tal oprobri, disparà la pistola contra el general; però fallà el tret i Pellisier, sense immutar-se, exclamà severament:

— Senyor oficial, sofrirà tres dies d'arrest a banderes per no tenir les armes en bon estat.

MOTS CREUATS

1	2	3	4		5	6	7	8
9					10			
11			12	13				
14		15		16	17		18	
	19		20					
23				24		25		28
	26			27				

TRENCA CLOSQUES

Aquest parell de bestioles, tenen tres caçadors que les estan vigilant. Veiam si sabeu trobar-los.

Un bon senyor felicità a un jove que s'ha tirat a l'aigua per salvar a un que s'estava ofegant.

— Molt bé jove: Quins nobles sentiments l'han impulsat a salvar aquest desgraciat que es negava?

— Ja li diré: Jo l'hi havia deixat el trajo de bany...

GRAN CONCURS

N.º 33 — ANTONIETA GILI

N.º 34 — ISIDRE BOU

N.º 35 — F. VILADEVALL

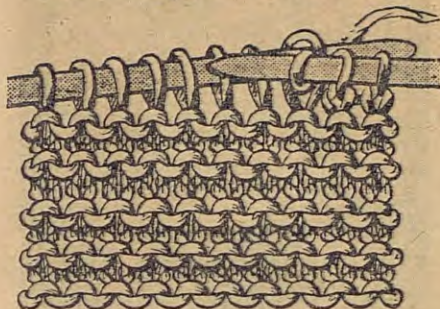

N.º 36 — ANTONÍ PUIGGRÓS

PER A LES NENES

Aquest vestidet de punt de mitja, adornat amb la sanefa de pollets es bonic per a nenes d'uns dos anys.

Més o menys, es necessiten 100

grams de llana blanca i 50 grams de llana groga, per a fer els pollets. També es pot fer de cotó perlé

Es comença pel baix del davant, fent dues passades blanques de l'amp'ada que es vulgui el vestit. Després es comença la sanefa: 1.ª passada, 1 punt blanc, 1 de groc i 1 de blanc i així tota; 2.ª passada, 1 punt blanc, 1 punt groc, 2 punts blancs, 2 punts grocs, 6 punts blancs i es torna a repetir igual fins que s'acaba la passada i així totes; 3.ª passada, 1 punt blanc, 1 punt

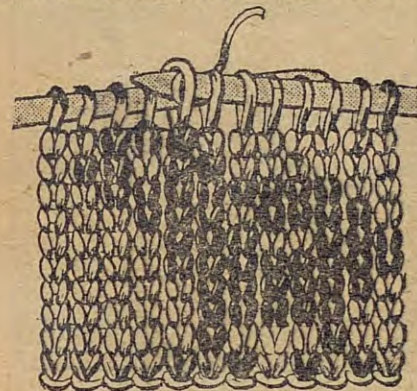
groc, 4 punts blancs, 1 punt groc; 7.ª passada, 2 punts grocs, 5 punts blancs, 3 punts grocs, 4 punts blancs. 1 punt groc; 8.ª passada, 4 punts grocs, 1 punt blanc, 3 punts grocs, 4 punts blancs; 9.ª passada, 1 punt blanc, 8 punts grocs, 3 punts blancs; 10.ª passada, 5 punts blancs, 2 punts grocs, 1 punt blanc, 2 punts grocs, 2 punts blancs; 11.ª passada, 6 punts

blancs, 3 punts grocs, 3 punts blancs. Després d'això, els pollets ja són acabats; feu 2 passades blanques amb punt igual que heu fet la sanefa, i seguïu fent el vestidet amb el punt de la figura n.º 1, fins que tingui l'alçada desitjada. Es fa el darrera igual que el davant i es cusen els dos costats.

Després es fan les sanefes de pollets per les peces de dalt. Hi entren 4 pollets i un per cada espatlla, es cus tot i al vol de l'escot carrat es fa una punta de ganxet senzill. Igualment es poden fer mànegues.

TALLARETA

groc, 8 punts blancs; 4.^a passada, 1 punt blanc, 4 punts grocs, 7 punts blancs; 5.ª passada, 7 punts grocs, 5 punts blancs; 6.ª passada, 7 punts

LA CORTESIA

El mariscal de Rochambeau, que havia lluitat aferrissadament a favor dels nordamericans en la guerra de la independència, fou un de tants inno-

cents condemnats a la guillotina durant el regnat del Terror. Un matí, els escarcellers, tragueren el mariscal del seu calabò per a portar-lo en la carreta amb altres sentenciats al lloc del suplici. Entre les víctimes figurava un sa-

cerdot, que de parella amb el mariscal foren els últims de la tanda. El veterà soldat, respectuós amb el venerable caràcter del seu company, li suplicà que pugés abans a la carreta i descobrint-se cortesment i acotant-se amb la mateixa soltura i gracios gest que si estés en un saló palatí en l'oc de trobar-se davant la mort, exclama:

— Vostè primer, senyor sacerdot.

Però considerant el clergue l'anciarietat del mariscal, que tenia 80 anys i era molt més vell que ell, no volgué de cap manera sentir-ho i acotant-se amb la mateixa cortesia, respongué:

— Vostè primer, senyor mariscal.

En aquesta cortès porfia es trobaven quan intervingué l'escarceller qui empenyent brutalment el sacerdot a la carreta digué a Rochambeau:

— Que es quedi ací el vell mariscal, perquè avui no hi ha lloc per a ell.

Aquell mateix dia sobrevingué la famosa revolució del 9 de Termidor i el mariscal fou posat en llibertat i acabà pacíficament la seva vida.

EL GOIG INTEL·LECTUAL I ESTÈTIC

Milton, essent essent orb, veié més hermoses visions i Beethoven, essent sord, o més celestes harmonies, que la major part de nosaltres podem disfrutar.

MOTS CREUATS

(Vegi's l'explicació per a resoldre els mots creuats insertada en el VIROLET n.º 186)

Horizontal: 1 — Ciutat italiana; 5 — No és transparent; 9 — Mineral; 10 — Diminutiu de Narcís; 11 — Dues consonants en ordre invers al que tenen en l'alfabet; 12 — Per pescar; 14 — Gemecs; 16 — Poesia i música; 19 — Casa rural; 23 — Tallar ales; 26 — De la música; 27 — Nom d'home.

Verticalment: 1 — Flor; 2 — Que no té llibertat; 3 — Part del cos; 4 — Dels ocells; 5 — Sosté la carn; 6 — Arbre; 7 — Al·loc de cartes; 8 — Tots ne tenim; 13 — Va amb el braç; 15 — Ciutat de Saxònia; 17 — De Rei; 18 — De la música; 20 — Que té salut; 24 — Nota musical; 25 — Nota musical; 28 — Exclamació de fàstic.

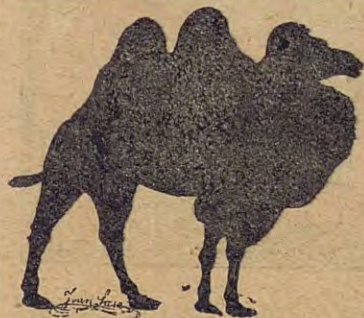
Solucions al número passat

Lletres inacabades: *Sant Jordi té una rosa mig...*

Laberinte: *Camí núm. 2*

Jeroglífic: *Calamitat.*

D'OMBRES XINESQUES

N.º 37 — JOAN SALA

N.º 38 — JOAN GASSO

N.º 39 — CELESI OLLER

N.º 40 — JOSEP CABRUJA

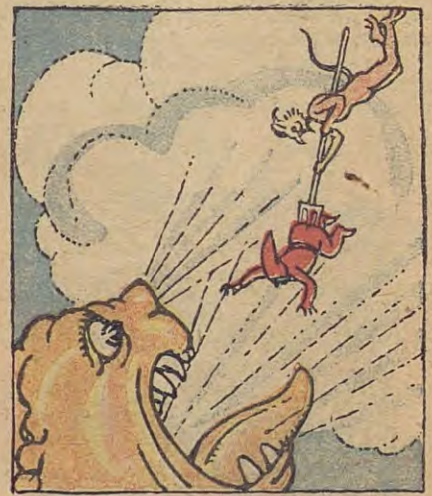
EL SOMNI DEL LLONZE

Una vegada eren tres nyèbits que anaven de camí sense am ni em i amb gana més llarga que un dia sense pa. En arribar a la fi de la jornada, abans

d'ajocar-se els tres minyons s'escorcollaren per tal de saber si hi havia quelcom per a menjar. Sols el més llonze dels tres trobà en-

car a en sarró un panet de mitja lliura, però la gana de tots tres era tan grossa, que quatre pans com aquell no haurien estat suficients per a una dent.

Aleshores els dos més vius decidiren que el pa fos per aquell, qui en despertar, hagués tingut el somni més extraordinari, convençuts que el llonze no sabia inventar res que valgués la pena.

I els tres nyèbits es posaren a dormir, o bé a simular-lo. Entretant, el que passava per llonze s'afanyà a menjar-se el pa en litigi. Quan se l'acabava, s'escaigué que el més viu dels tres es despertava o bé ho feia veure, i, eixe-

ribint els altres, es posà a dir el somni. Aquest somni feia així: Vet aquí que he somniat que venia el dimoni vermell, m'enforquillava i m'avia a la boca inflamada i fumejant d'un drac infernal!...

— Doncs jo — digué el segon dels espavilats — he somniat quelcom d'encara més extra ordinari: Figureu-vos que ha aparegut l'àngel Rafel, m'ha agafat com un nadó i se m'ha endut cel amunt fins a les portes del Paradís!...

— Uuuff! això sí que és poca cosa comparat amb el meu — digué el llonze — Imagineu-vos que tot d'una, m'hesentit dividit en dues meitats, una de bonai una altra de dolenta. La bona s'ha enpujant tota sola al cel, la dolenta ha davallat sola a les calderes d'en Pere Botero.

— Carat, noi... — digueren els dos espavilats, tot gratant-se el clatell — I tu doncs, que has fet aleshores? — Aleshores, com que ja he comprès que el meu somni era el més extraordinari del món, jo que sí que m'he jolat el pa!...